

DOMOVINA

Izhaja 5., 15. in 26. dan vsakega meseca. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrste. Velja za celo leto 2 gid., za pol leta 1 gid., za četrť leta 50 kr. Naročnina naj se pošilja: Upravništvu „Domevine“ v Celji.

Matasti so.

Glas, ki ga je nedavno raznesel dunajski konservativni list, da dobimo vendarle posebno nižjo gimnazijo v Celje, dasi dobijo baje Nemci nameček za pobot, ta glas je spravil naše Lažigrmane in njih trobilo, „vahterco“ popolnoma ob ravnotežje. Zato piše:

„Tudaj so bile zastonj naše prošnje, zastonj naša prigovarjanja, zastonj naša posest (laži posest); Naša nemška(?) gruda se nam siloma iztrga, prepuščeni smo poslovenjenju na vrat, na nos. Našega nemškega jezika nas oropajo. (Ti roparji ti grdi.) Tako tarna „vahterca“. O, vi ubogi siromaki, kako ste vi žejni in gladni, bolj, kakor volkovi sibirski. In kako ste ponižni! Ali se spominjate na tistega preponižnega volka, ki je v svoji preponižnosti požrl „krivično“ jagnje?!

„Tudi klic na nemške sodržavljane vam je zastonj.“ zastonj vam je bratovščina z Bismarckom, zastonj preobila posest nemške marke, ki pride čez rumenočrno mejo, polnit praznih vaših žepov. Vidi se vam kako ste razvajeni, zato pa hočete vse „zastonj“.

Pa kako laskavo se ta celjski listič „enkrat“ o Slovencih izraža! To je že nekaj. Vidi se tu, kako napreduje v svoji poštenosti, celo nemške poslance tepe, samo da bi slovenski bolj bliščali. Čujte in poslušajte in strmite! Na tehtnici meri 6 slov. poslancev, na drugi pa 130 nemških, pa so nemški kar kvišku v zrak zleleli, tako so jih potegnili Slovenci.

Toda šalo na stran! Na tem je gotovo nekaj resnice.

Če bi djali vse pravične in stvarne razloge, ki zahtevajo za nas slovenske šole, in ki so jih naši poslanci spravili na dan, v eno skledico, in lažiprotirazloge, ki so jih navedli vsi nemški poslanci, na drugo skledico, potem pač ni dvoma, da bi nemška skledica tako visoko vzletela, kakor bi le mogla.

In kako jim hudo dé tem Lažigrmanom (ime jim je izvajati iz slovenskega grma, Nemci bi rekli „Buschmänner“) da so jim baje obljubili na Dunaji nek pobot za slovensko gimnazijo. Čujte, kako javkajo? „Naš jezik, ki smo ga podedovali od svojih dedov, ta jezik naj prodamo za Jakobovo lečo?!“ Kaj bote prodavali gospoda? Tisti jezik, ki ste ga podedovali od svojih dedov (slovenskih) ste že zdavna prodali. Zdaj pa nimate ničesar več prodati, čeravno imate vedno prazen žep.

Pa jeziti se tudi zna „vahtarca“, poslušajte, kako se hučuje: „Ali misli svét, da smo štirinožci? To je pač malo pomisleka vredno, gospoda! Kdo pa je kriv, da vas ima svet za štirinožce? zakaj pa tulite tako in krulite, da ima to že vse drugo, samo ne človeške podobe. Svet ne more drugače, če bi tudi rad, kakor imeti o Vas živinski pojem.“ Sicer pa se naposled listič tolaži, da to ne more biti res, kar poroča dunajski konservativni list. Če sodimo po tem, da je bil baje tudi prostozidar Forregger pri dotičnih pogajanjih, bi skoro pritrdili, da ima prav. Tako

daleč se naučni minister, ki vliva med narod idealnega, vzornega olja, vendar ne more spoznati, da bi se s Forreggerjem o čem resno pogajal.

Dve svečanosti.

V nedeljo dne 26. avgusta, praznovali smo v Konjicah, dve svečanosti, ki bodo ostale v trajnem spominu in na katere je ponosen vsak zaveden Konjičan.

Ob 3. uri popoldne zborovala je podružnica sv. Cirila in Metoda. Da misli in delovanje te družbe prodira čedalje bolj, dokaz so, tako mnogobrojno obiskani občni zbori. Po pozdravu g. predsednika dr. J. Rudolfa in po poročanju tajnika in blagajnika ter izvolitvijo novega odbora govoril je g. Dragotin Hribar iz Celja, o ljudskem šolstvu in družbi, g. državni in ideželn poslanec Mihael Vošnjak pa o srednješolstvu. Oba govornika vzbudila sta veliko zanimanje med poslušalci, kajti dokazala sta popolno, na kako nepravem stališču so sedanje šolske razmere glede Slovencev. Po zahvali g. predsednika dr. J. Rudolfa, zaključilo se je zborovanje.

Ob pol peti uri pa se je praznovala 10letnica naše posojilnice.

Take slavnosti še Konjice niso videle, in Bog ve kdaj jo zopet bodo.

Veselico je otvorila Šmarska godba, ki nas je razveselila z mnogimi lepimi slovenskimi skladbami, posebno je dopadal, „Venec slovenskih pesmi“.

LISTEK.

Plačal je.

Prevel iz ruščine Celjanin.

Pred petinštiridesetimi leti prodajal sem v svojem rodnem mestu jedstvene reči. Na vrata moje prodajalnice sem obesil različne predmete, zato, da bi privabil kupcev, zlasti ubogih. Nikoli mi ni kdo kaj vzel. Neki večer pa sem izgrešil jedno klobaso. Dasi izguba ni bila velika, mene je vendar le jezilo. Prihodnje jutro poklical sem v prodajalnico mimo idočega redarja ter mu povedal o kradežu. Opravljal je še le nekaj dni to službo. Bil je visokega, krepkega telesa, pa tako bledega obraza, kakor da bi bil v kratkem prebolel hudo bolezen.

— Jaz bodem nekoliko dni skrbno nadzoroval vašo prodajalnico, mi je rekel. — Le pustite, kakor prej viseti vaše blago, da bo možno na mestu zasačiti tatu

Jaz sem ga ubogal, ter se ravnal po njegovem nasvetu. Zvečer sem videl redarja večkrat stati v nasprotni ulici, opazujočega, mojo prodajalnico. Minulo je nekaj dni. Neki večer bila je strašna burja. Ker ni bilo nikogar v prodajalnici, šel sem v sosedno izbo ter čital časopis. Moja žena je imela opravka v kuhinji.

— V tem kriknila mi je žena — dež lije, kakor iz kadi. Dobro bi bilo prenesti blago v prodajalnico.

— Saj je pod streho, sem rekel jaz. — Toda čakaj. Res grdo vreme. Dež kar pluska po tleh in veter bo menda vse strehe raztrgal.

Stopil sem k oknu ter pogledal v temo. Ulična razsvetljava je bila takrat zelo pomanjkljiva. Na ulico padala je slaba svetloba od naše, v prodajalnici viseče svetilnice. Videl sem nekoga iti od prodajalnice, nosečega pod pazduho zavoj. Sprvič sem bil osupnen, a takoj sem se pomiril, zagledavši svetle gumbe. To je — redar, rekel sem pri sebi, sledeč za njim z očmi. Videl sem, kako se je skrtil za nek grm pri cerkvi, zatem se takoj prikazal in šel dalje. Redar je odšel, jaz pa sem sklenil zanesti reči v hišo. Ko sem stopil k vratom, uvidel sem, da je jedne gnati zmanjkalo. Glej ga no, še redarski nadzor nič ni pomagal. Tat je najbrž preslepil redarja.

Takoj mi je šinila nepričakovana misel v glavo. Naročivši ženi naj ostane v prodajalnici, sem se hitro odpravil v cerkveni vrt. Nehalo je deževati. Prižgal sem žveplenko, da sem mogel nekoliko okrog sebe videti. Na zemlji je ležalo nekaj v popir zavitega. Prižgal sem še drugo šibico ter videl mojo ukradeno gnat. Bil sem zelo osupnen. Da jo je ukradel navaden tat, to bi me dosti ne jezilo; a vse je kazalo, da je tat oni človek, katerega dolžnost je bila nadzorovati mojo last. Za ta nesramni čin mora prejeti zasluženo kazen. Sklenil sem odpraviti tega tihotajca, redarja. Najboljše bi bilo, mislil sem, ga zasačiti na mestu dejanja in začel sem premišljevat, kako završiti. Tat bo nedvojbeno prišel

po ukradeno gnat, treba jo bode pustiti na prejšnjem mestu, ter čakati ugodne prilike. Vrnil sem se domov. Ura je kazala na deset. Zatvoril sem prodajalnico ter se tiho priplazil v vrt na prejšnje mesto. Nisem čakal dolgo, ko slišim nekoga vedno bliže korakati. Po njegovem močnem in visokem životu, pa svetlih gumbih, spoznal sem takoj redarja. Prišel je k grmu in mislil pobrati zavoj.

Takoj sem stopil pred njega z glasnim klicem: „Stoj!“ On se je vstrašil.

— Lep redar ste, pa tudi tat! sem mu rekel in ga krepko prijel za roko. Sprvega je hotel ubežati, toda, ko se je prepričal, da se mu ne posreči, ni se mi več protivil.

— Moj Bog! je zašepetal. — Ubogi otroci.

— Na to bi morali uže popreje misliti, rekel sem jaz.

— Kaj bo potem z nami, ako vže policija sama krade.

No ubogemu potepuhu, odpustil bi tako dejanje, ker je gladen, — vi ste pa uradna oseba, prejimate plačo. . .

— Poslušajte me, je on rekel, dovolite mi govoriti. Vsa moja družina trpi strašen glad, in sam jaz sem tako lačen, da komaj stojim na nogah. Tri dni je vže tega, kar moja žena in otroci niso druzega jeli, kakor malo ječmene kaše. Jaz sem nedavno nastopil mojo novo službo, a plačilo prejmem čez mesec. Sedaj nimam niti beliča v žepu, vse sem potrosil na dolgi bolezni, katero sem nedavno prebolel. Da

Ko nas je šmarska godba pripravila v prav dobro voljo, udarili so dični tamburaši iz Celja na zvonke tambure, in sô si na mah osvojili občudovanje vsega občinstva. Rudeče čepice, ki posebno lepo pristojajo našim rodoljubnim tamburašicam, so obračale oči vsega občinstva nase, vse se je trlo krog tamburašev, posebno naš kmečki živelj, ki še morda nikdar ni slišal miloglasne tambure, jih je kar zagradil. Vse se je divilo vrlim tamburašem.

Razume se samo ob sebi, da je tudi slovenska pesem imela svoj slavni dan. Ljubljanski čveterospev, ki se je tako ljubo odzval odborovemu povabilu, je z milimi svojimi spevi očaral vse občinstvo. Pri vsakem nastopu so morali po 2, 3, pesmi dodati. Tako milega in blagoglasnega petja še Konjice niso čule.

Vrsto prelepih govorov je otvoril g. dr. Rudolf, ki je povdarjal, v svojem govoru, da posojilnica konjiška ni priredila slavnosti, da bi se pobahali ž njo, nego, da se veselimo vsi, ki smo še izpostavljeni tolikim neprijetnostim, v obrambo narodnih pravic, da izvemo tudi veselo vest, da naš narod napreduje, kljub vsem zaprekam, da si podajajo roko vsi stanovi in slojevi slovenski, praznujoč praznik svojega naroda.

Posebno zanimiv je bil govor drž. poslanca g. Vošnjaka, ki je izjavil proti predbacivanju naših nasprotnikov, češ, da nimamo kapitala in ne inteligence, da smo sami siromaki, povdarjal je, da je naš narod v 10. letih prihranil si 7 milijonov, kar je gotovo nepričakovan vspeh. G. poslanec je nazdravil tudi vrli duhovščini, ki skrbi vedno za gmotno stanje svojega naroda, ustanavljajoč in podpirajoč denarne zavode, osobito je nazdravil preč. g. župniku Zičkarju, kot načelniku vitanjske posojilnice in posebno skupnemu delovanju duhovne in posvetne inteligence slovenske, kar se je burno odobravalo.

In prav je tako. Naši duhovniki in posvetnjaki so kmečki sinovi, kmečkega svojega naroda, zato poznajo in umejo njegove težnje in potrebe, njegove rane in bolečine in mu morejo tedaj najbolj pomagati.

Za njimi stoji ves narod, s čimur se ne morejo ponašati naši nasprotniki. In čem bolj so edini in na narodnem vrtu, tem večje imajo v narodu zaslonbo.

G. poslanec je z veseljem povdarjal, kako lepo napredujejo naše posojilnice, da pa tudi skrbijo za rezervni fond, da podpira dobre narodne nakane. Tako bode posojilnica v Celji stavila s svojim prihranjenim denarjem „Narodni dom“ v Celji, ki bode stal 150 do 180.000 gld., in ki bode naš ponos in pomnik varčnosti slovenske.

Drugi govornik D. Hribar, je zopet povdarjal, kako so nam naši nasprotniki lahko predbacivali

beraštvo in pomanjkanje inteligence, ko so jim „siromaki“ Slovenci polnili njihove blagajnice, da so ta denar proglaševali za nemški kapital, med tem, ko so najboljši sinovi našega naroda šli s trebuhom za kruhom v nemške vrste. Sedaj pa imamo svoje denarne zavode, v ktere lahko zlagamo svoj denar, naši sinovi so si svesti svojega roda, in tako nam ostane denar in inteligenca se množi od dne do dne.

Nikdar še ni Nемеc česa storil za Slovenca. Slovenec pa je pisal nemške knjige, in vglasboval nemške pesmi in gojil nemško umetnost.

Živahno se je sprejela tudi napitnica dičnim tamburašem, vrlim pevcem ljubljanskim, učiteljem itd. Vsak stan je bil zastopan, vsak stan je bil vesel, drug je podal roko drugemu, in je kraljevalo nekaljeno soglasje.

Mi pa smo to slavnost podrobjeje popisali, ker se veselimo takega narodnega praznika, in se veselimo njegovega napredka, in ker je zanimiva in podučljiva, kazoč nam pota na kterih more naš narod napredovati.

Naše Konjice še pač niso videle tako pristrčne in tako lepe slavnosti in je menda tudi kmalu ne bodo.

Bog daj, da se vidimo za 10 let pri dvajsetletnici tako veseli in zadovoljni, presenečeni še po večjem napredku naše narodnosti!

Celjske novice.

(Premembe pri č. o. kapucinih.) V Celji je postal o. Gregor Jenič, vikar, o. Alfons Vakselj, gre za gvardijana v Krško, P. Ciril Goričan gre iz Krškega v Wolfsberg, iz Celovca pride o. Makarij v Celje.

(Deželni šolski nadzornikom za Štajersko) imenovan je mesto dr. Jarca, ki je predstavljen na Moravsko, prof. Vilh. Linhart. Nemški listi pozdravljajo ga kot strastnega Nemca in se vesele njegovega imenovanja. — Slovenci nimamo pričakovati nič dobrega — tolažba je le — da smo prestali že večje viharje.

(Vpisovanje v celjsko gimnazijo) za leto 1894/95 vrši se 17. t. m. dopoldne od 8—12 ure. Dne 16. t. m. pa bodo ponavljavni izpiti in preskušnje onih učencev, ki so lansko leto padli v kakem predmetu od 9—12 dopoldne. Dne 17. t. m. pa sprejem že prej zavod obiskajočih dijakov od 3—5 ure popoldne. Vsak na novo vstopivši dijak plačati ima 2 gld. 50 kr. vsprejemnine in vsak učenec pa 1 gld. 50 kr. za učne pripomočke.

(Koalicija je postala kapitulacija.) Poljska-nemška zveza, moč Nemcev, liberalnih in nacionalnih Nemcev, zmaga v ministerstvu, v sedanjem ministerstvu, ki se imenuje ministerstvo združenih (koaliriranih) zmernih strank, to

je, liberalnih in nacionalnih Nemcev, Poljakov, nemških konservativcev in — Slovencev. Moč so pa le Nemci si pridržali in to moč vporabljajo zdaj nam Slovincem na strašno škodo. Reklo se je takrat, da dobé Slovenci, ako se naši Slovenci koaliciji pridružijo, slovensko učitelšice v Mariboru in slovensko gimnazijo v Celji. Novo šolsko leto je pred durmi, a niso nam ničesar dali. O so dali, namesto dr. Jarca — V. Linharta, za deželnega šolskega nadzornika na Štajerskem. Dr. Jarc je bil pravičen mož, sicer ni bil Slovenec, toda mož odkrit in pravičen. Zato ga štajerski „Tevtoni“ in „Cimbri“, graški Nemci, kateri bi celo Štajersko radi za Germanijo pripravili, niso mogli trpeti. Toliko časa so ga zbadali, da je mož zapustil svojo domačo deželo in šel rajše zopet na Moravsko, kjer je prej služil. Na njegovo mesto prišel je prof. ljubljanske preparandije, mož, ki je rodom Nемеc, po mišljenji Nемеc, po političnem prepričanji Nемеc in kot pedagog Nемеc. Njemu je v slovenski šoli le to po volji, da učitelj le nemško govori. On je bil na Kranjskem vedno ud, odličen ud in navadno načelnik vsem tistim strankam in društvom, katere so nemštvo na Kranjskem, posebno po šolah pospeševalo. S to pridobitvijo je koalicija pokazala, da so bili konservativni poslanci pred liberalnimi Nemci napravili — kapitulacijo — da so se bili udali.

(Nemci in „Urgermani“.) Gotovo so slišali že čitatelji „Domovine“, kako so se v Cmureku odlikovali Nemci, s svojim vedenjem, proti deželnemu inženjerju Heide-tu. „Neue freie Presse“ prinaša o tem lepem slučaju celo stran poročila. Ti olikani cmureški „Pragermani“, ki so prišli ravno iz impozantne „Liedertafel“, so omenjenega gospoda pitali z vsemi, samo z lepimi besedami ne. Malo in bili bi ga kot „juda“ pretepli. Nič ni pomagalo, da sta dva višja uradnika sedela ž njim ter ga branila. Olikani „Pragermani“ se seveda ne brigajo, ne za uradnika, ne za deželni odbor, ki je baje tudi judovski. In kar še posebno nekaj velja, tudi cmureško pranemške dame so se odlikovale pri tej olikanosti. Posebno zanimivo je, da so bili tudi vsi „Pragermani“ iz Št. Lovrenca in iz sosednih krajev, deležni tega junastva. In za to junaštvo in korenjaštvo zdaj tepe velenemška „Neue freie Presse“ svoje velenemške „Urgermane“, saj so se celo priduševali: češ samo mi smo pristni „Urgermani“.

(„Südmarka“) je v nedeljo zborovala v Ptuj, pri jako slabi udeležbi. Tujcev je bilo malo, domačinov malo. Kdo bode pa tudi šel v tako družbo, ki neti in neti vedno le narodni prepir. To je še našim pravim Nemcem preveč. Da je bilo tudi par Celjanov poleg, je umevno; vodil jih je „Pragerman“ Julček Rakusch.

sem povedal, da nimam za jeden mesec živeža, ne dali bi mi te službe. Prisezam vam, mislil sem ukradene vam reči pošteno plačati, kakor bi bil prejel mojo plačo. . . Letne plače dobivam 180 dol. in okleko. . . Moja žena je bila pred tremi dnevi pri vas in vas prosila, da bi ji dali na dolg. Rekli ste ji, da vi nikomur v dolg ne daste. Storite sedaj z menoj, kar hočete. . .

Jaz sem se zamislil.

— Pojdite z menoj v stanovanje, sem mu rekel in šla sva molčeč drug tik drugzega. Jaz sem nesel pod pazduho osodepolno gnat. Prišedši domov, napravil sem luč v prodajalnici, zato, da bi ostal ž njim sam.

— Gospod Milar, (tako se je zval) vem, da bi moral z vami sedaj drugače ravnati, — vi znabiti vže jutri zasačite kakega nesrečneža, kateri je ukradel kaj malega, ter ga izročite sodniji, da storite svojo dolžnost. Toda jaz vam spregledam vaš prestopok, upaje, da i meni milostivi Bog zbríše zato vsaj nekaj mojih grehov. Vsi smo grešniki! ker upam tudi jaz milost najti pred večnim sodnikom, zato hočem vam odpustiti ter pomagati, kolikor bo mogoče.

Vzel sem jerbas, ga napolnil z različnimi jedili in dal redarju.

— Vzemite to, sem mu rekel — nasitite ženo in otroke, zjutraj pa pošljite k meni ženo, dal ji bodem na upanje in plačali bodete, kadar prejmete svojo plačo.

On me je dolgo začujeno gledal.

— Bog vas blagoslovi za vašo dobroto! djal je naposled. Vzel je jerbas in odšel. Drugega dne je prišla njegova žena s praznim jerbasom; dal sem ji vse, kar je želela. Ko je prejel mož mesečno svojo plačo, mi je žena vse pošteno plačala. Tako sem ji daval reči vedno na upanje. Tudi Milar si je prizadeval biti meni nasproti jako postrežljiv.

Od tistega časa se je moja trgovina zdatno zboljšala. Premoženje moje je od dne do dne cvetlo, tako, da sem si mogel kupiti hišo, sredi mesta ter napraviti obširno prodajalnico. Za Milarja se zatem nisem več brigal.

Takrat v našem mestu nismo imeli take zveze med seboj, kakor dandanes. Železnica in brzovavi bila je redkost. Tudi ognjegasev takrat ni bilo, prebivalci so morali sami ogenj gasiti, ognjegasilno orodje bilo je jako pomanjklivo. Preden so privlekli na mesto požara prvo brizgalnico, zgorele so vže lahko tri hiše. Nekoč je nastal ogenj v moji hiši. Moja družina, sestoječa iz žene in četerih otrok, stanovala je v drugem nadstropji. Poslopje je bilo staro. Goreti je začelo tik našega stanovanja in naenkrat je bilo vse poslopje v ognji. To se je zgodilo ob štirih v jutro — vsi smo spali. Ko sem se prebudil ter prestrašen skočil iz postelje, gorele so že stopnice in plamen je švigal skozi dveri. Pot k izhodu bil je nemogoč. Pri takih razmerah zmedel bi se i največji junak. Skočil sem k oknu, ga odprl ter na vso moč zaklical na ulico:

— Gorimo! Pomagajte!

Nočni čuvaj je začel trobentati, odprla so se okna in v njih pokazali so se zaspani obrazi, nekateri so klicali o požaru, a rešiti nas nikdo ni upal. Žena je vzela otroke iz postelje, jih oblekla in oni so se v strahu stiskali k meni. Žena je pala na kolena ter obupno vila roke.

Prvi kateri je k nam prišel, bil je redar Milar. On je zgrabil odejo, zavil vanjo mojo ženo in jo venkaj nesel. Dva mlajša otroka vzela je v jedno roko, starejšega sina, kateremu je bilo sedem let, v drugo, ter se bistro spustil z njimi po gorečih stopnicah. Na čudežni način rešili smo se zdravi — bili smo na ulici. Tu pa je moja žena kriknila: „Moj Bog naš France! kje je naš France?“

V strahu in zmešnjavi pozabili smo povsem naše najmlajše dete. Naš ljubljene France, ostal je v gorečem stanovanji. Jaz sem skočil v dom, ogenj in gosti dim sta me obdajala. Toda redar me je prehitel, izginil je v dimu, a mene obžganega, prinesli so na zrak.

Ulica je bila polna naroda. Sedaj so še le pripeljali brizgalnico. Ogromna ognjena zarja razsvetljevala je okolico — bilo je svetlo, kakor po dnevi.

— Moj mili, rodni moj! plakala je žena. Vsi so se prizadevali je tolažiti. V oknu drugzega nadstropja prikazala se je temna človeška podoba.

— Lestvo! razlegal se je od tam divji krik. — Le brž lestvo! Skozi ogenj vže ni več možno.

Spodnje-štajerske novice.

(Presvetli cesar) je daroval društvu za podporo izpuščenih kazencev v Mariboru 300 gld.

(Premembe pri č. duhovščini). Župnik na Vranskem je postal č. g. V. Gršak, župnik v Podčetrtku; župnik pri sv. Lenartu pri Laškem č. g. J. Vidovič, kaplan v Zavrču. — Premešeni so č. gg. kaplani: Fr. Brglez iz Slov. Bistrice v Ljutomer, J. Burkelc iz Griž v Gornjigrad, Fr. Rošker iz Gornjegagrada k sv. Križu pri Slatini, M. Ulčnik od tukaj v Griže, M. Vavpotič iz Ljutomera v Leskovec, J. Dobršek od sv. Jurija pod Taborom k sv. Martinu na Paki in A. Čížek od Št.-Janža pri Sp. Dravbergu k sv. Juriji pod Taborom. — Novomašniki so postali kaplani, in sicer gg. F. Trstenjak v Slov. Bistrici, M. Šket v Št.-Janžu pri Spod. Dravbergu, K. Preskar pri sv. Kunigundi na Pohorji, A. Rožman pri sv. Jakobu v Galiciji, Fr. Končan v Dramljah in L. Šlamberger v Slivnici pri Celji. — Kot kaplan v Svičini je nastavljen o. benediktinec Alb. Hofer. Mestna župnija v Brezicah je podeljena č. g. Jos. Kočevarju, župniku v Trobinji. Provizor je postal v Podčetrtku č. g. J. Pavlič, kaplan na Hajdini. Kaplani so postali č. gg. J. Kranjec na Vranskem, A. Postružnik pri sv. Jakobu v Slov. gor., Anton Cestnik, drugi vikar v Mariboru, J. Jodl na Hajdini, P. Zdravec v Zavrču, novomašnik A. Šijanec v Rušah.

(Premembe pri sodnijskih uradnikih) G. Albert Kokol, adjunkt v Mokronogu, prestavljen je v Šoštanj; v Mokronog pride novoimenovan adjunkt g. Avg. Modrinjak iz Celja. Kancelist gosp. Fr. Kramberger pl. Rottenmann, pride k sodnji v Maribor l. dr. breg.

(Premembe pri poštnih uradnikih). Pošt-nimi oficijali so imenovani gg. Ferdinand Resman iz Gradca za Maribor, R. Ramsauer iz Celovca za Maribor, D. Paher iz Maribora za Bruck; pošt-nimi kasirji so imenovani gg. Andr. Villičič iz Celovca za Maribor, Jan. Koleger iz Beljaka in H. pl. Wimmer iz Gradca, oba za Maribor. Poštna kontrolorja sta postala v Mariboru gg. L. Kreft v Beljaku in J. Šifrer v Gradcu.

(Premembe pri učiteljstvu). G. A. Falk, podučitelj v Laškem trgu, je dobil učiteljsko službo pri sv. Katarini. Gospica Ana Rot, podučiteljica v Vojniku, je stopila iz službe.

(Dirkarsko društvo v Žalcu) priredi dirko v nedeljo dne 16. septembra 1894 ob 3. uri popoldne. I. Pričetna dirka; 295 kron. Za 3 do 5letne kobile in žrebce III. štirskega konjerejskega okoliša (Savinsko plemo.) Posestnik dokazati mora, da je njegov konj istinito savinskega plemena. Daljava 2000 metrov. 200 kron kot državno darilo prvemu, 50 kron drugemu, 30

Telega divjega krika sem se tako vstrašil, da sem zgubil poslednje moči in nevoljno zamižal, boje se gledati ta strašni prizor. Okrog mene so kričali in šumeli. Mimo mene so privlekli ogromno lestvo. Zatem pa nisem ničesar pomnil. Takoj sem začutil na svojem obrazu nekaj mehkega, toplega, neke nežne roke so se mi ovile okoli vrata in nad uhom sem slišal z nežnim glasom klicati: „Oča!“ Ta trenutek zaslišal sem strašen tresk, podrla se je streha moje goreče hiše.

Dete je bilo rešeno. Tudi ostali družini se ni kaj hudega zgodilo. Le krog Milarja se je gnetlo nekaj ljudij. Jaz sem hitel k njemu, kolikor so moči dopuščale ter se nagnivši položil njegovo glavo na moja kolena.

— Kako naj se vam zahvalim! rekel sem mu. — Vi ste moj rešenik, rešili ste vso mojo družino, gotove smrti.

— On je odprl svoje oči in tiho s trudom spregovoril:

— Storil sem svojo dolžnost.

Dvignili so ga in nesli v bolnišnico. Bil je strašno obžgan. Dva meseca je ležal v strašnih bolečinah. Jaz sem ga vedno obiskoval, bodril, prinašal mu vsega, kar je le moralo dati mu zopet močij. Naposlod je ozdravel.

Jaz pa sem si od tistega časa postavil gaslo: Ne obsojati človeka prerano po njegovem ravnanju.

kron tretjemu, 15 kron četrtemu in vsacemu po eno zastavo. Vloga 4 krone, z zgubo vloge. Da se dirka vrši, treba je najmanj pet oglasil. II. Dirka plemenskih konj; 295 kron. Za kobile in licencirane žrebce III. štirskega konjerejskega okolišča. Pri kobilah je treba dokazati, da so istinito savinskega plemena, in da so se vporabljale v teku zadnjih dveh let za plemo. Daljava 2000 metrov. 200 kron kot državno darilo prvemu, 50 kron drugemu, 30 kron tretjemu, 15 kron četrtemu in vsacemu po eno zastavo. Vloge 4 krone, z zgubo vloge. Da se dirka vrši, treba najmanj pet oglasil. III. Društvena dirka; 275 kron. Za vse konje, neomejene starosti, kateri imajo značaj konj savinskega plemena. Daljava 2000 metrov. 150 kron kot darilo dunajskega dirkarskega društva prvemu, 75 kron drugemu, 50 kron tretjemu in vsacemu po eno zastavo. Vloga 5 kron, z zgubo vloge. Da se vrši dirka treba je najmanj pet oglasil. Rok za oglasila 15. septembra ob 6. uri zvečer. Pri dirki veljajo pravila dunajskega dirkarskega društva. Odbor.

(Bralno društvo v Sevnici) ob Savi je priredilo v nedeljo dne 2. septembra 1894, v prostorih g. Simončiča, občni zbor in koncert, pri katerem so sodelovali iz prijaznosti ljubljanski učiteljišniki, pod vodstvom učitelja gosp. Ant. Aparnika.

(O uradni učiteljski skupščini breškega šolskega okraja) dne 22. avg. v Rajhenburgu, poroča se nam, da se je kaj lepo vršila: Govorilo se je veliko in stvarno. Govorniki so se z g. nadzornikom vred posluževali nemščine in slovenščine, in vladal je duh zaupanja obojestranskega, t. j. učitelji so zaupali besedam blagega nadzornika, in ta je zopet rad in ljubeznjivo pritrjeval, kar so gg. učitelji izraževali.

(Savinska podružnica „Slov. planinskega društva“) naznanja, da se pri njej dobé fotografije „Slovesni sprejem „Slov. planin. društva“ v Lučah“ in „Slovesna otvoritev Kocbekove kočice na Molički planini.“ Vsaka slika je velika 12×17 cm in stane komad 70 kr., s pošto 5 kr. več. Kdor si je želi kupiti, naj naznani oziroma denar pošlje podružničnemu načelniku g. Fr. Kocbek, nadučitelju v Gornjemgradu.

(V Velenji) ustanovili bodo v nedeljo dne 9. septembra podružnico sv. Cirila in Metoda. Zborovanje vršilo se bode v gostilni gosp. Vink. Ježovnika, ob 3. uri popoldne. Vsi rodoljubi se uljudno vabijo k obilni udeležbi.

(V Trbovljah) zborovala bode dne 16. septembra podružnica sv. Cirila in Metoda. Zborovalo se bode ob 3. uri popoldne v prostorih g. Antona Volavšeka. Ker bode pel tudi domači pevski zbor, se je nadjati prav obile vdeležbe.

(Kje se dobé cepljene ameriške trte na prodaj?) V obče je kupčija s temi trtami še vse premalo razvita; vendar jih še prodajajo: deželna vinorejska šola v Mariboru, g. Vibmer v Ptuj, g. Beer v Cmureku in nekateri vinogradniki na Bizelskem, n. pr. g. Janežič in drugi.

(V Kozjem) je okrajni zastop zbral za svojega načelnika, g. Fehra in za njega namestnika g. dr. Rauscha. Ali je ta izvolitev res tako dobra, kakor jo dopisnik „Tagesposte“ hvali, dvomimo.

(Vabilo) k ustanovni slavnosti bralnega društva v Gornji Radgoni katera se vrši v nedeljo dne 16. septembra 1894, v gostilniških prostorih g. Skerleca v Gornji Radgoni. Vspored: A. Občni zbor (v sobi). 1. Pozdrav. 2. Slavnostni govor. 3. Čitanje in pojasnjevanje pravil. 4. Vpisovanje udov. 5. Volitev odbora. 6. Slučajnosti. B. Prosta zabava (na vrtu) godba, petje, govori i. t. d. Začetek ob polu 4. uri popoldne. K obilni udeležbi uljudno vabi osnovalni odbor.

(V Pilštajnu) so bili koncem prejšnjega tedna blagoslovili čisto prenovljeno župnijsko cerkev.

(Slovenjebistriška podružnica sv. Cirila in Metoda) napravila je v nedeljo 2. t. m. izlet v Puls-kavo in ondi zborovala. Vdeležba je bila obila. Nastopili so prvokrat tamburaši in pevski zbor slovenjebistriški in želi obilo pohvale za svoja res lepa prednašanja. Govorila sta o družbi in nje namenu, g. dekan slovenjebistriški A. Hajšek in Drag. Hribar iz Celja. Podružnica se lepo razvija in bode v spretnih rokah dosegla mnogo dobrega med poštenimi Slovenci.

(Učiteljska zborovanja). Ptujsko, ormoško in šmarijsko učiteljsko društvo, zboruje jutri v četrtek, 6. t. m.

(Pravica do ribarenja) po štajerskih vodah, katero imajo do zdaj navadno še graščine, naj bi po predlogu poslanca Jermana, dobile občine. Ta predlog je deželni odbor izročil okrajnim zastopom, da se o njem izjavijo. Ti se baš zdaj o tem postvetujejo.

(Konjsko dirko) v Ljutomeru priredi v soboto dne 8. septembra t. l. točno ob 2. uri popoldne dirkarsko društvo v Ljutomeru. Dirkališče: Cvenski pašnik. Spored voznje: I. Voznja s prvenci 2krat tir okrog = 2 kilometra, vloga 2 gld., enovprežno. Za kobile in žrebce III. in IV. izrejevalnega oddelka na Štajerskem, ki še niso dirkali; starost 3—5 let. Šest vdeležencev, ali nobena dirka. I. državno darilo 30 gld., II. državno darilo 20 gld., III. državno darilo 15 gld., IV. darilo okraja ljutomerskega 10 gld. II. Voznja s konji za plemo 2krat tir okrog = 2 kilometra, vloga 2 goldinarja., enovprežno. Za kobile in licencirane žrebce III. in IV. izrejevalnega oddelka na Štajerskem; starost 3—10 let. Osem vdeležencev ali nobena dirka. I. državno darilo 55 gld., II. državno darilo 35 gld., III. državno darilo 25 gld., IV. državno darilo 20 gld., V. darilo okraja ljutomerskega 15 gld. III. Dvovprežna vzorna voznja za domače konje. — 2krat tir okrog = 2 kilometra, vloga 2 gld., z zgubo vloge. Častno darilo, podeljeno od dirkarskega društva v Ljutomeru. Določila: 1. Samo tisti konji se smejo vdeležiti dirke, kateri so za plemo; taisti pa se morajo tudi prignati dne 7. septembra t. l. v Ljutomer na razstavo. 2. Naglašeni konji se morajo v petek dne 7. septembra t. l. ob 4. uri popoldne prignati na cvensko dirkališče, da se pregledajo. 3. Naglasila za dirko sprejema gospod Matijaž Zemljč v Ljutomeru najdelj do 7. septembra t. l. dopoldne; naglasiti se zna ustmeno ali pismeno; ob enem se mora izkazati plemo in starost naglašene konja ter vplačati vlogo. Naglašeni konji se morajo z imenom poznati. Konji, kateri nimajo nobenega imena, dobijo taisto od odseka. 4. Najmanj pol ure pred začetkom dirke morajo se vsi dirkalci z naglašeni konji zbrati na dirkališči. 5. Triletnim kobilam se pridene 30 metrov naprej pred starejšimi. 6. Pri voznji veljajo pravila dunajskega dirkarskega društva. Dirkarsko društvo v Ljutomeru, dne 20. avgusta 1894. Odsek.

Druge slovenske novice.

(V Ljubljani) so obesili na ulice table s čisto slovenskimi napisi. Temu odločnemu koraku delajo zapreke pri dež. odboru.

(Kranjski deželni odbor) ima zdaj le še dva odločna narodna odbornika; uraduje vse preveč po nemško, toda to še ni, kar je najhujše, zadnji čas se je uprl celó zoper to, da bi po Ljubljani imele ulice samo slovenske napise. Čudno, prečudno!

(Greiben jim raste), namreč tistim nemškutarskim učiteljem v Ljubljani, kateri še vedno zajemajo iz jasli in korita „šulvereinovega,“ da jim je mogoče nasititi lačne predale v „Schulzeitungi“. Ker vedo, da njih besede padajo zopet na rodovitna tla, zahtevajo kar očitno, da bi bil „ein deutscher Schulmann“ imenovan za nadzorovanje nemških šol v Ljubljani, tudi po odhodu profesorja Wallnerja, ki je bil baje že namenjen ne samo za po sili nemške šole v Ljubljani, ampak za vse enako ali še hujše prisiljeno nemške šole po Gorenjskem in Dolenjskem. — Da „deutsche“ in zopet „deutsche Männer“ bi rad nekdo v Ljubljani nastavljal za šolske nadzornike na Kranjskem; in to se mu bode morda tudi posrečilo, ako ne bodo previdni dotični možje, katere mora za svet vprašati. Torej, šolniki in šolski svetniki v Ljubljani, previdnosti treba, velike previdnosti!

(Trte po ceni in brzplačno). Deželni odbor bode že v svoji trtnici v Ljubljani letos pridelal blizo 50.000 cepljenih ameriških trt, katere bode po 5 gld. 100 komadov prodajal, siromašnim vinogradnikom pa tudi brezplačno delil. Oglasiti se je treba po županstvih do 30. t. m. pri deželni odboru.

(Častnim meščanom v Kranji) bil je med drugimi izvoljen tudi g. deželni predsednik baron Hein. Za zasluge mi ne vemo; če je kaj storil, storil je to kot uradnik in bil dolžan to storiti. Tudi iz drugih občin prihaja novica o častnem občanstvu. — Kje je ponos? vi zavedni Slovenci! Le delite častna občanstva tujcem, uradnikom, domačinom, ki se potegujejo za naše pravice po zastopih — pa poleno pod noge, tako bomo najprej rešeni!

(„Narodna šola“.) društvo v podporo slovenskemu ljudskemu šolstvu v Ljubljani, je imelo včeraj občni zbor. Dohodkov je imelo 1868 gl., izdatkov 1600 gl. Predsednik mu je učitelj in poslanec Stegnar. Isti dan je ondi zborovalo „Udovsko učiteljsko društvo,“ ki je imelo lani 3125 gl. dohodkov in 2618 gl. stroškov, imetja pa ima 45.750 gl. Predsednik mu je prošt g. dr. Jarc.

(Slavnostno odprtje novega železnega mostu pri Radečah), vršilo se je v nedeljo dne 25. t. m. na jako slovesen način. Trg in most, ki se ozki dolini zelene Save jako romantično prilaga, bila sta s cesarskimi, državnimi in narodnimi zastavami bogato okrašena. Kakor se bere na sprednjem koncu mosta, sme se most obtežiti tako, da pride na m² 460 kg. teže ali da se sme čezenj peljati voz težak 120 met. centov. Most je postavila tvrdka Ig. Gribl iz Dunaja in stane 85.000 gl. Na zadnjem delu, obrnjenim proti Radečam je stal sredi zelenja napis: — „Zdaj Kranjca in Štajerca ne loči več Sava, Našemu cesarju in deželi Kranjski slava!“ — O tej priliki pohitelo je v Radeče prav mnogo rodoljubov iz vseh strani. Kot zastopniki kranjske dežele so bili navzoči: deželni glavar in deželni odborniki kranjski. Razun teh si videl sokole, člane društva „Slavec“ iz Ljubljane, Radeško društvo prostovoljnih gasilcev z godbo i. dr. Pred uhodom v trg je stal slavolok, kjer se je na sprednji strani bralo: „Dobro došli,“ a na zadnji: „Pozdravljeni,“ kar je prišlo z veliko radostjo navdajalo. Kmečkega ljudstva se je kar trlo, marsikdo je začudeno gledal tako slavnost, kakoršne že dolgo ni bilo v Radečah. Tudi štajerski sosede so bili jako častno in v velikem številu zastopani. Lepo vreme je pospeševalo, da se je mogla slavnost vršiti po vspredu, kakor smo ga bili zadnjič priobčili.

(Dve nesreči en dan na isti železniški progi), namreč na progi Zidanmost-Sisek ste se prigradili 25. avg. Pri Sevnici je pri enem vlaku počil parni kotel, pri Vidmu je drug vlak skočil s tira. Vendar ni bilo nobene škode, in nihče ni bil poškodovan ne tu, ne tam.

(Grozdje) se mehča in zori prav lepo po Slovenskem. Ne bomo sicer imeli veliko vina, a kar ga bo, to bode kapljica, kajti vročino smo imeli konec avgusta tako, kakoršno o sv. Jakobu.

(Radi šole ne kaznujte preveč starišev). Večkrat nam tožijo ljudje, da so bili zaprti, ker niso otrok v šolo pošiljali. Res to ni prav. Toda ondi, kjer imajo otroci predaleč v šolo, kjer so stariši siromaki in kjer je itak šola prenapolnjena — imejte potrpljenje, gg. učitelji in šolski predstojniki.

(Dolenjski vinogradi) precej hirajo. V nekaterih krajih jih uničuje trtna uš, v drugih strupena rosa ali toča. Le tu in tam bode letos še nekaj dobre, morebiti prav dobre kapljice, namreč v takih krajih, kjer so z veliko skrbjo vinograde že od nekaj oskrbovali, in kjer ni še trtne uši.

(Odpisanje davka). Na prošnjo občinskega predstojništva v Krškem se je 2100 vinogradnikom v krški politični občini 4500 gl. gruntnega davka odpisalo, ker jim je trtna uš vinograde pokončala. Tudi v drugih občinah se bode to zgodilo, kedar bodo prosile.

(V Krškem) so Jožefu Boživec, neznani zlikovci v noči med 24. in 25. t. m. vso hišo z različnimi psokami in črnilom počekali, radi nekovi opazk, katere se nahajajo v knjižini „Krško in Krčani,“ kako so smešili nekaj okoličani Krčane zavoljo njih nemškutarjenja. Tudi v Krškem so še skriti nemškutarji, ki so to posredno po drugih storili ali provzročili.

(O šolstvu krškega okraja). V tem okraju se snuje zdaj veliko šol. Veliki Trn (sv. Duh), dobi z novim šolskim letom redno šolo v boljših

prostorih, in tako ne bode nobene fare v tem okraju brez šole. Dobé pa sčasoma tudi posamezne vasi, ki so zelo oddaljene od fare, svojo šolo, n. pr. Telčeje, Bušečavas, Hrovaški brod, Veliki Povlog, Pijavško, Gora sv. Lovrenca, Senuše, nekatere vasi v veliki Št. Jarnejski župniji, Podkraj pri Radečah itd. Z novim šolskim letom so se pri učiteljstvu godile sledeče premembe: Gospica pl. Rauscher iz Šmarjete je šla v Belolopeč na Gorenjsko; učit. pripravnica, gospica Sajé, je prišla na njeno mesto. Iz Škocijana je gospica Mikota šla v Cerklje, in na njeno mesto je prišla učit. pripravnica gospica M. Baudek.

(V Leskovcu pri Krškem) bode v četrtek 6. septembra letni in živinski sejem, ker je bil 26. julija radi boleznj preklican.

(Od Rake) na Dolenjskem se nam poroča o veliki griži, ki je letos ondi dokaj ljudi pograbila. Nadalje pohvala o hmelju, kojega so letos nekateri kmetje v tej okolici prvič pridelali v večji množini.

(Nemščina pri slovenskih porotnikih). Slovenski porotnik, ki je bil pri zadnjih porotnih obravnavah v Novem mestu, se nam je britko pritoževal, ko je moralo veliko slovenskih, nemščine nezmožnih porotnikov celo uro poslušati nemške zapisnike zdravnikov o raztelesenji tistih umorjenih oseb, radi katerih sta bila dva ubijalca prišla pred porotnike. — Tudi pri nas v Celji ni nič bolje. Razprava, državni pravdnik, veččaki vse govori le v nemškem jeziku. To vse mora se potem zatožencu pojasnjevati v slovenskem jeziku. Tako je vse po dvakrat, kar bi lahko enkrat se govorilo. Da porotnikom to ni prijetno, je ob sebi umevno.

(V Logatcu) je posojilnica kupila hišo, katero bode v svojo svrhu predelala in olupšala.

(V črnovski občini) pri Idriji, sta se v nedeljo, 26. avg. z lepo slovesnostjo odkrila dva spominka pokojnemu pisatelju M. Cigale-tu, pri fari piramida, v rojstni vasi Loméh pa spominska plošča na rojstni hiši.

(Iz soške in idrijske doline) na Goriškem smo dobili poročilo, da je ondi tudi letos, kakor lani, sadje obilo obrodilo. Okolo Ročina, sv. Lucije, Idrije na Bači, Slapa, Roča in Dol. Trebuše je prav obilo sliv, jabelk in hrušk.

(Posojilnica v Idriji). Načelnštvo te nove posojilnice je tako-le sestavljeno: J. Goli, predsednik, pl. Premierstein, njegov namestnik, K. Šinkovec, tajnik, J. Šepetavec, njegov namestnik, Val. Lapajne, blagajnik, Fr. Kos, njegov namestnik, J. Turk, odbornik. Nadzorništvo je pa sestavljeno iz gg. Didič, Gruden in Traven.

(V Tolminu) ima nova posojilnica tako dobre vspehe, da je v stanu že javne zaloge zalagati s svojimi novci, da torej še to stori, kar drugod le stari denarni zavodi, stare hranilnice zmorejo. Isto tako se nam poroča o posojilnici v Cerknem le najugodnejše. Tudi ta je dobila že toliko hranilnih vlog, da je v teku enega leta 50.000 gl. posodila, in 50.000 gl. naložila pa v drugih denarnih zavodih.

(Hribje okolo sv. Gore na Goriškem) — tako se nam iz teh krajev poroča — so zopet že precej obrašeni. Bili so še pred 30, in tudi še pred 20 leti goli. Toda od kar se je moralo od strani kmetov vsako zelenje čuvati, od kar se mlado drevje ni smelo sekati, ne ovce ne koze pasti; zarastlo se je zopet precejšnje drevje in grmovje, in gore nimajo več prejšnjega žalostnega obraza. Pa tudi rodé zdaj, zlasti precej sena. Mož, ki se je pred leti silno trudil, da se je tako ravnalo, bil je ranjki župan solkanski in poslanec Doljak. Po njegovem nasvetu so ravnali drugi župani, in podpirale so jih tudi politične gosposke.

(Cebedina) je malo več. To je vino, ki raste po soški dolini — tako nam piše popotnik — vino svetlo rumene barve, toda precej kisló, kakor prve vrste hudi dolenjski cviček. Toda ta trta je tudi že opešala, zlasti okolo Kanala, le okolo sv. Lucije se še drži.

(Most iz mramorja). Med Dolenjo Trebušo in Cerknem na Goriškem se dobiva nekak mramor (krstili so ga po nemško Mosaikmarmor), ki se je porabil v tej okolici že za cerkve, spominke in marsikaj drugega. V bližini teh krajev, na

Stopnem, je celo most čez Idrijo narejen iz tega marmorja, kakor se nam od ondot poroča.

(V Gorici) sta bila v deželni zbor izvoljena slovenska poslanca: župnik Grča in veleposestnik Klančič. Na Koroškem je bil v državni zbor izvoljen krščansko-socijalni državni poslanec in sicer s pomočjo slovenskih volilcev; v drugem okraju pa je propal nemško-nacionalni kandidat. Na zgornjem Štajerskem je pa hud boj med liberalnim in nacionalnim kandidatom.

(Dirka kolesarska) bode 8. t. m. iz Ljubljane v Zagreb.

(Goriško slovensko življenje). V Gorici se slovenstvo vendar le od dne do dne bolje utrjuje, in v tej zadevi je zapaziti stalen in trajen napredek. V mestu se namreč naseljujejo vedno Slovenci s kmetov, pridejo sicer v laško mesto, vendar se več ne poitalijančijo v njem, ker najdejo že med naseljenimi Slovenci dovolj zaslonbe. Pridružujejo se čitalnici ali bralnemu društvu, dobivajo podporo pri posojilnici, prebirajo slovenske časnike, otroke pošiljajo v slovenske šole — in tako se rešijo.

(Uradna deželna učiteljska skupščina) bode letos 13. in 15. septembra v Gorici pod vodstvom deželnega šolskega nadzornik etnt. vit. Klodiča.

(Goriško šolstvo). Kako zelo šolstvo na Goriškem napreduje, posnamemo lahko že iz tega, da ima goriški šolski okraj (r. okolica) 70 ljudskih šol s 110 razredi, sežanski blizo 40 šol in tolminski okraj 49 ljudskih šol. V slednjem silno goratem okraju je tudi ni skoro več vasi brez šole; če drug ne podučuje otrok, stori to duhovnik, ki ima po navadi kaj dobre vspehe, n. pr. v Šebreljah in tudi drugod. V tolminskem okraju se stavijo tudi nova šolska poslopja prav pridno, letos n. pr. so 3 v delu.

Druge avstrijske novice.

(Cesar) obiše te dni deželno razstavo v Lvovu, kjer ga bodo Poljaki zelo veseli in ga lepo sprejeli.

(Poljsko-nemška zveza) se posebno letos, o priliki razstave v Lvovu, jasno kaže. Nemci hodijo obiskovat Poljake in se jim dobrikajo; poljski časopisi pa tolažijo Nemce, posebno za ta slučaj, če bi vendar vlada v Celji le kdaj dovolila slovensko gimnazijo.

(Koalicija) čuden sad rodi, posebno nam Slovincem, ki imamo v najnovejšem času priliko opazovati, da se mnogo važnejših mest oddaja samim Nemcem, kateri ne umó niti trohice slovensčine, čeravno bi jo v svojem uradu krvavo potrebovali. Tacih slučajev bi lahko vse polno našli. In kedar se tako imenovanje izvrši, pride hudoben nemški list, ki iz samega sovraštva do Slovanov, tudi s slabimi avstrijskimi domoljubi pomežkuje, kakoršni so nemški nacionalci, in nam v svoji škodoželjnosti še očita, da smo „nenasitljivi“. — V bodoče se pa bodo Slovincem še večje krivice godile. Za deželnega šolskega nadzornika na Štajerskem so imenovali odločno nemško-političnega moža, ljubljanskega Linharta, za okrajne šolske nadzornike na Kranjskem iščejo Nemcev, in sicer takih trdih nemških buč, katere se slovensčine niso še nič naučile. In Bog ve, kakošnega sadu imamo še od koalicije pričakovati.

(Gledé zavarovanja) se posvetuje vlada o postavnemu načrtu, ki bi se državnem zboru predložil. Po tem načrtu bi se vsak posestnik poslopja moral zoper ogenj zavarovati; izbirati bi si smel samo družbo, pri kateri bi se zavaroval. — Za izobraževanje zavarovalnih uradnikov pri raznih zavarovalnicah, bode vlada v bodoče s tem skrbela, da se bodo posebni učni tečajji na Dunaji otvorili za pouk o zavarovanju.

(Žitna letina) je bila letos po raznih avstrijskih kronovinah različna; vendar v obče precej dobra, ali vsaj srednje-dobra. Na Dunaji so imeli, kakor že več let, poslednje dni avgusta nekakošen žitni sejem, ki pa ni imel zaželjenega vspeha.

(V Zagrebu) se o tem posvetujejo, kako bi se postavila posebna hiša za umetnike, n. pr. za kiparje, slikarje in druge.

(Na Hrvatskem) so uradnikom plače zvišali, ker je dotični od hrvatskega sabora sklenjeni zakon, dobil najvišje potrjenje.

(Hrvate na Reki) bi radi popolnoma izrili iz mesta, da bi mesto bilo pač le madjarsko-italijansko. Gimnazija hrvatska, ki je bila od nekdanj na Reki, prestavila se bode že v bližnji Sušak. Zidalo se bode zanj novo poslopje, katero je prevzela nemška firma iz „rajha“ na podlagi čisto nemške pogodbe. Lepo delajo s Hrvati!

(V Oseku) na Hrvatskem so imeli kateheti hrvatski velik zbor, ki se je po končanem zborovanju po posebnem odposlanstvu poklonil diki jugoslovanski, biskupu Strossmayerju. — Naj bi tudi slovenski katehetje slične shode prirejali.

(Med slovaškimi protestanti) na Ogerskem vlada velika nezadovoljnost, ker se je sklenila gledé razdelitve cerkvenih okrajev postava, ki jim je v očitno krivico. Madjari delajo grdo z vsemi nemadjarskimi narodi na Ogerskem.

(V Dalmaciji) peša gmotno stanje, posebno, od kar se v Avstrijo uvažava italijansko vino in od kar vsled parnikov Dalmatinci pri mornarstvu manj zaslužijo. Vse to Dalmatince silno peče. Zato se je bilo v Dalmaciji ne davno zbralo veliko domoljubov, ki so vladi o svojih nadlogah predložili obširno spomenico, v kateri so posebno to povdarjali, kako se vsled državne podpore Bosna in Hercegovina lepo razvijate, dočim Dalmacija propada.

Ogled po širnem svetu.

(Sv. oče papež) so pisali braziljskim škofom v Ameriki, naj skrbijo za naraščaj dobrih duhovnikov, za dobre časnike in srečne volitve.

(Ruski car) baje boleha.

(Holandci) so bili na Sundskih otokih v Aziji od ondodnih domačinov tepeni.

(V Londonu) je ljudstvo, na velikem shodu, izražalo svojo nevoljo, zoper angleško gosposko zbornico, ki noče, kakor znano, Ircem dovoliti nikakoršnih pravic.

(Vojska med Japonci in Kitajci) radi Koreje v daljni Aziji, traja dalje. Korejanski kralj se je sicer za samostalnega proglasil, vendar prosil pomoči Japonce, ki so pa bili zadnji čas baje od Kitajcev tepeni.

Dopisi.

Izpod Velike Kape. Evo me sobrate od sv. Barbare turn špic! No, ali tudi kaj v tvoji votlini, tam pod brinjevim grmom šmentan sever pleše? — Joj, tukaj se suče in brije, da me je kar strah in groza! Lansko zimo sem precej dobro dihal pod ježovo suknjo, a letos mi žuga druga; zato sem si že sedaj stanico, v kateri je baje Dijogen bival, tako založil, da mi gre edino okno v zahodnji kot Slovenjštajerja proti Koroškemu. In to zato, ker se bavim, kakor znaš, sè zvezdoznanstvom na polji Jugoslovanov, osobito pa naših severnih mejnih Slovanov. Poslušaj me no, predragi sobrate, kaj sem pred kratkim doživel! Glej! še je manjkalo h koncu zadnje zime, nekaj uric, ko sem si v mraku po tukajšnjih divnih logih nabiral suhih vej, pripravnih za kuhanje zelišč in lesnatih hrušek, ter zapazil v lastno začudenje čez deročo Dravo, precej visok hrib od vrha do dobre polovice razsvetljenega, med tem, ko je nižja polovica bila ogrnena v črno tmino. Bil je to svit, kakor je nekedar Savla obdal na poti v Damask — in bila je to tmina — ne noči podobna, pač pa oni smrtne greha. — Da sem bil čez ta prizor jako iznenaden, lahko si misliš sam, če še ti povem, da mi je od strahú srcé trepetalo, kakor prasce v „žaklju“. — Hitro sem se vrnil in storil po večernem opraviilu trden sklep: takoj drugi dan podati se v oni mi dobro znani kraj, da zvem, ali je bila ta prikazen dotičnim prebivalcem tudi vidna, ali sem sanjaril sam sladki sanj. — In res, ko zgodaj vstanem in polukam skozi okno, vidim še isto. Hajd na noge in tja v oni planinski raj! Srečavši po poti ljudi vprašam in vprašam, a nihče mi v tej prikazni ne zna. Še-le, ko se izruvam iz one črne tmine t. j. ko priko-bacam do sredine hriba — ker včasih mora iti po štirih — sem naenkrat v oblubljeni deželi. Bilo mi je, dokaj milo in radostno pri sreci, da ti ne morem poročati kako. Sedaj pa srečam peva-joče pastirje, podobnim onim o rojstvu Kristusa. — Bila mi je ta veselost izvanredna, zato sem

vprašal po vzroku, „kaj“ mi odgovoré ti „bi ne bili veseli, ko smo učeča mladina in ko je včera naš občinski odbor storil jednoglasem sklep, prositi na našej šoli za slovenski učni jezik, med tem, ko so nam do sedaj vbijali nam nerazumljivo nemščino. Hvala Bogu, da so vendar enkrat ti hrastovi kiji razpršili „v višini!“ — „Joj,“ vzdihnil sem globokeje iz srcá, nego je morská globočina, „ti presrečni nežni cvet človeštva!“ —

Torej v tem kotu se že jasni. — No, mi li predragi sobrate še sedaj ne verjameš, da Slovan gre na dan? —

Te pozdravlja tvoj brate

puščavnik.

Iz Ptuja smo prejeli sledeči popravek: Slavno uredništvo „Domovine“ v Celji! „De mortuis nil nisi bene,“ — pravi pregovor in celo prav; toda o mrtvih neresnice poročati in med svet trobiti. — pa ni prav! Vaš cenjeni list „Domovina“ je v št. 24., v dopisu iz Ptuja resnične in neresnične zasluge ranjkega preč. g. prošta M. Modrinjaka priobčil. Da se resnica zve, Vam moram zgoraj omenjeni dopis popraviti s tem, da se ima krasen sv. križev pot, — največji kinč naše mestne cerkve, — enako tudi obnovljenje altarjev in prižnice itd. edino le skrbi in trudu tukajšnjih oč. gg. vikarjev pripisati.

Ptuj, meseca avgusta 1894.

y Resnicoljub.

Iz Idrije 20. avg. (Izv. dop.) (Delavsko bralno društvo. — Posojilnica. Pošta. Šola.) Idrija je velezanimivo mesto; lega in značaj mesta, društvene, delavske in narodne razmere, vse to daje mestu neko posebno, premikavno lice, kakoršno je mogoče edino le v tem prvem slovenskem rudarskem mestu. Toda družega ne mislim poudarjati, kakor to, da je Idrija v narodnem, društvenem in intelektualnem obziru jako razvito mesto, na katero sme biti ne le Slovenija ampak tudi Avstrija ponosna. Ljudstvo v tem mestu, ki tudi gledé prebivalstva in zunanjega lica raste, je jako delavno, marljivo, izobraženo, pobožno, národno, avstrijskočutno in ljubi čez vse napredek, omiko, knjige in berilo, društva, godbo, petje in gleda osobito na lično zunanjo svojo opravo. Pisec teh vrstic je imel z nova priliko opazovati vse te odnošaje v nedeljo, 19. t. m., ko je „Delavsko bralno društvo“ slavilo praznik svojega 10 letnega obstoja. A nikar misliti, da je vrlo, čez vse zanimivo in skoro največje društvo v Idriji edino le to „Delavsko bralno društvo“. Morebiti se res tu večkrat društveno življenje vrti okolo „Delavskega bralnega društva“, kakor se je to v nedeljo vršilo, toda Idrija šteje vse polno društev, n. pr. kazino (ki pa ne more zastopati nemštva, katerega v Idriji ni), čitalnica, Leseverein (hira in umira), katoliško bralno društvo (narodno), gasilno društvo (narodno), veteransko društvo (narodno), pogrebno društvo (narodno), rudarska bratovščina (narodna), pevske zборе (narodne), rudarsko godbo, narodne gledališke diletante itd. Pri prazniku v nedeljo so v lepi složnosti vsa ta društva, razen 2 po besedi nemških, sodelovala pri velikanski besedi „Delavskega bralnega društva“. Ne bodem opisoval impozantnega nastopa idrijskega mesta, marveč le to povedal, da tako častno drugod delavci ne nastopajo, kakor v Idriji. Kakor so ti ta dan in še vselej nastopili, ne more se o njih reči, da bi ti ljudje, sodeč po njih omiki, po njih navdušenosti za dom, za vero, cesarja, po navdušenosti do umetnosti in lepi zabavi, — delavci bili. Kaj še! To je armada izobraženih, značajnih mož, ki hoče v svojih prostih urah, kedar pri-leze iz črne jame, kedar se oddahne od težkega dela, sebi in narodu na čast pokazati, da je v njih isti plemeniti duh, kakor pri velikih izobražencih našega naroda. Opisovati prelepo desetletnico tega delavskega društva opustim in omenim le toliko, da je bila udeležba kljubu slabemu vremenu velikanska, izvršitev programa, točna in izborna, navdušenost tako velika, slavnost tako narodna in patrijotična, da se objektivni opazovalci, kakor sem jaz in drugi, niso mogli dovolj načuditi. Slava, trikrat slava idrijskemu delavskemu bralnemu društvu!

Isti dan se je v Idriji ustanovila še denarna zadruga, katere do zdaj ni bilo še tu. Vsled posredovanja strokovnjaka g. J. Lapajna zbralo se je blizo 40 domoljubov, katerim je

razložil bistvo in uredbo posojilnice. Za vse dobro, torej tudi za posojilnico vneti rodoljubi, vsprejeli so nasvetovana pravila „Okrajne hranilnice in posojilnice“ ter je pristopilo k tej najnovejši zadrugi z neomejeno zavezo 21 najboljših domoljubov, ki so volili 7 članov v načelstvo, in 3 v nadzorstvo, namreč gg. Goli, pl. Premerstein, D. Šinkovec, J. Šepetavec, V. Lapajne, Fr. Kos, H. Turk, V. Treven, J. Gruden, J. Didič v Idriji.

Govori se, da bode tukajšnja pošta država prevzela, kar zelo želimo zdaj, samo to želimo še, da bi dobili več šol in višjih šol. Mi imamo le petrazredno šolo, kar ima že vsaka vas, če ima tudi polovico manj otrok. Dajte nam realko ali gimnazijo, dajte nam vsaj meščansko-rudarsko-obrtno šolo, ali vsaj 8 razredno ljudsko šolo! Zakaj gledé šolstva tako slabo za nas skrbite!? Poslanca naša, ganita se vidva v tej točki. —

Dunaj, 19. avgusta 1894. Vedno se čita po časnikih, kako se naš mili slovenski jezik povsod izpodriva in tepta, in da je malo ali pa nič takšnih uradov, kjer bi slov. jezik zavzemal tisto mesto, kakor n. pr. nemščina ali italijanščina. Vedno se tudi govori, da je tega v prvi vrsti kriva naša vlada, ki hoče s pomočjo naših sovražnikov, Nemcev in Italijanov vse uničiti, kar je slovansko, posebno pa, kar je slovansko. Da je temu res takó, ni dvoma. Poglejmo pa v drugi vrsti tudi sami sebe in vprašajmo se, kaj in koliko storimo za veljavo našega jezika in sploh za veljavo našega naroda? Odgovoriti si moramo, da pač veliko govorimo, a storimo malo, v mnogih slučajih, celo nič. — Le pogledjmo na pošte; koliko sto in sto poštnih uradov še imamo, ki imajo izključno le nemške napise in le nemške uradne pečate!! In takih pošt nahajamo ogromno večino v malih krajih in vaseh, kjer pač ne najdeš Nemca, če bi ga tudi pri belem dnevu z lučjo iskal, dá, še celo ene osebe, razun župnika in učitelja, ne najdeš, ki bi nemški znala le za silo. — Enako kakor s poštnimi uradi je tudi z županstvi. O teh se je že toliko pisalo, da se nam res nepotrebno zdi, da bi na temu mestu o njih govorili. In tako bi se lahko naštel raznih javnih uradov, pri kojih bi bilo vse drugače, če bi mi postopali odločneje. Pa kakor smo že zgoraj omenili, kjer imajo vladni organi upliv, tam pač naša stvar napreduje le bolj počasi, pa vendar se naša malomarnost kaj jasno vidi. — Kaj hočemo pa še k našim privatnim uradom reči?! Poglejmo si samo naše trgovstvo. Pač malo je takih trgovcev, ki bi s slovenskimi strankami slovenski dopisovali, še manje pa takih, ki bi imeli svoje trgovske knjige v slovenščini. Ali ni čudno, če ima Slovenec v popolno slovenskem mestu, trgu ali vasi svojo trgovino ali tovarno, ima le Slovence za svoje kupce in odjemnike, le Slovenci kupujejo od njega, le med Slovenci živi, dostikrat še celo nemščine popolno večš ni, in če pa prideš v njegovo pisarno, ustrašil se boš, kajti vse le nemško govori in pisari, nehote boš mislil, da si naenkrat kje na Pruskem. Resnično žalostno! Rekel boš, kje je odločnost, kje je rodoljubje in kje ljubezen do maternega jezika!? Slovenski trgovci, vzdramite se toraj in ne bodite na večne čase podlaga ptujčevi peti! Posnemajte brate Čehe!

Da pa se v privatnem življenji upelja slovansko uradovanje, treba je k tem privatnih uradnikov slovenščine zmožnih, kojih pa imamo veliko premalo. Manjka še dobrih slovenskih knjigovodjev. Slovenski stariši namenijo svoje sine za razne stanove, pošiljajo jih v razne šole, a da bi kakšen slovenski mladenič tudi trgovsko šolo obiskoval, se le redko sliši. Iz tega sledi, da so knjigovodji, korespondenti itd. po Slovenskem večinoma le Nemci in če se ne zdramimo, ne bo nikoli boljše. Stariši slovenski, pošiljajte toraj vaše sinke tudi v trgovske šole, da bi naš narod kedaj imel dosti spretnih svojih trgovcev, kajti omikano in dobro trgovstvo je gotovo imeniten faktor vsake države, vsake dežele in vsakega naroda. — V Avstriji imamo dosti trgovskih šol, a najboljše so pa na Dunaji.

Izkaz.

Za prevožno telesnih ostankov nepozabnega nam g. Josipa-a Freuensfeld-a v Ljutomer in v poskrbo primerne mu spomenika, dospeli so nam nadalje sledeči prispevki:

Gospd. Ana Wessner, učiteljica v Trbovlje-Vodah doposlala je 8 gld. 20 kr. nabranih med ondodnimi rodoljubi in rodoljubkinjami in sicer so darovali: g. E. Volc, učitelj Trbovlje-Vode 50 kr.; č. g. P. Gregorc, kaplan v Trbovljah 1 gld.; č. g. Anton Vetrnik, kaplan v Trbovljah 2 gld.; g. Anton Weixler, učitelj Trbovlje-Vode 50 kr.; g. Janez Kern, učitelj Trbovlje-Vode 20 kr.; g. Ivan Logar, učitelj v Trbovljah 1 gld.; g. Gustav Vodusek, nadučitelj v Trbovljah 50 kr.; gospd. Marta Sucher, učiteljica v Trbovljah 50 kr.; gospd. Ana Wessner, učiteljica Trbovlje-Vode 1 gld.; in g. Florjan Polše, uradnik Trbovlje-Vode 1 gld. — G. France Habianič, trgovec v Ljubljani 1 gld.; — „Ptujsko učiteljsko društvo“ doposlalo je po svojem blagajniku g. Fran Zopfu 8 gld. 35 kr., koja vsota se je nabrala pri društvenem zborovanju; — g. Jože Barle izročil je 8 gld. 50 kr. in sicer od Slovenjegraškega učiteljskega društva 6 gld. od g. Ivan-a Rogina, župana v Podgorji 2 gld. in od g. J. Saje-ta 1 krono. — Čisti dohodek gledališke igre „Oče so rekli da le,“ ki se je vršila v Ljutomeru dne 25. junija t. l., znaša 8 gld. 6 kr.; — g. Anton Rajh, uradnik pri finančnem deželnem ravateljstvu v Gradcu 5 gld. — Gospa Roza Spindler v Brežicah nabrala je med ondodnimi rodoljubi in rodoljubkinjami lepo vsoto 15 gld. in sicer so darovali: g. Ivan Balon, vinorejski komisar 2 gld.; gospa Olga Balon, njegova soproga 1 gld.; gospa Lojza Razlag, posestnica 1 gld. g. Fr. Firbas, c. kr. notar 1 gld.; g. Iv. Munda, c. kr. živinozdravnik, g. Jože Agrež, zas. uradnik in g. Leop. Schwentner, knjigotržec po 1 gld., skupaj 3 gld.; g. Fr. Planinc, poštni načelnik, g. Andrej Levak, veleposestnik, g. Jos. Mešiček, provizor, g. Jos. Setinc, odvet. koncipijent, g. Jos. Stanič, not. koncipijent, g. Anton Spindler, c. kr. zemljiški knjigovodja, g. Andrej Razlag, uradnik, g. Emer. Moric, nadučitelj, g. Fr. Kramar, učitelj, g. Jos. Pečnik, učitelj, g. Fr. Černelč, učitelj in g. Vekoslav Pečnik, učitelj po 1 krono, skupaj 6 gld., in g. I. Supan, učitelj 1 gld., torej skupaj 15 gld. — G. Flor. Rosman v Krškem doposlal je 10 kron 32 krajcarjev nabranih pri občnem zboru „Pedagoškega društva“ in sicer so darovali: G. Saje, g. Jezernik, g. pl. Raucher, g. Ravnikar, g. Sonc, g. Pavčič, g. dr. Glaser in g. Gabršek po 1 krono; g. Lunder 25 kr., g. Gantar 25 kr. in g. Pretnar 32 kr. — V Ljutomeru se je do sedaj nabralo 34 gld. 20 kr. in sicer so darovali: g. Fran Seršen 5 gld.; g. Anton Slamberger, g. Josip Ivančič in č. g. Matija Vaupotič, kaplan po 2 gld.; č. g. Ivan Skuhala, č. g. Jože Ozmeč, g. Jakob Volovec, g. Alojzij Vršič, g. Ivan Kukovec, g. Anton Misja, g. Gabrijel Postružnik, g. dr. Farkaš, g. Ljudevit Babnik, g. Ivan Vaupotič, g. Ferdinand Herzog, g. Janko Erjavec, g. Anton Zargaj, gospd. A. Mayer, g. Fran Repeč, g. Martin Čagran, g. Martin Karba, g. Jože Velnar in gospd. Erna Razlag po 1 gld.; g. Čebiš, g. Viljem Schneider, g. Vatroslav Mohorič, g. Ivan Bratuša in g. Fran Zacherl, učitelj pri Malinedelji po 1 krono; g. M. Viher 40 kr.; g. Fr. Stanjko 30 kr.; g. Fr. Gotlih, g. Steiner, g. Alojz Cimerman, g. Anton Lašič in g. J. Strniša, učitelj v Cezanjevcih po 20 kr.

Tem takem se je nabralo do sedaj 262 gld. 6 kr., za koje vsoto izreka podpisani v imenu „Učiteljskega društva v Ljutomeru“ vsem darovalcem in darovalkinjam najsrčnejo zahvalo. Bog plati!

Za učiteljsko društvo v Ljutomeru.
Fran Čeh.

Izjava.

Odbor „Slovenskega pevskega društva v Ptuj“ je po časopisih objavil, da bo leto veliki koncert dne 8. septembra 1894 v prostorih „Narodnega doma“ oziroma v prostornem vrtu č. č. minoritov v Ptuj. Vse priprave so bile tako urejene, da se koncert sijajno in dostojno vrši. Vojaška godba c. in kr. 47. pešpolka obljubila je sodelovanje in vojaška oblast sama določila dan koncerta in sprejela primerno zadavo. Pred par dnevi je vojaška oblast odpovedala sodelovanje godbe iz službenih ozirov.

Podpisaneu odboru ni bilo mogoče pravočasno druge godbe dobiti. Toraj se mora običajni slavnostni koncert za leto odpovedati. Da se zadosti društvenim pravilom, bo se pozneje sklical občni zbor društvenikov v to svrhu, da se voli novi odbor in da se glede lastne godbe ukrenejo koraki, ki bodo osigurali društvu možnost izvrševati svoj društveni namen.

Odbor „Slovenskega pevskega društva v Ptuj“.

Št. 8506.

(136) 2—1

Razpis.

Na deželni vinarski, sadjarski in poljedeljski šoli na Grmu pri Novem Mestu z dveletnim poučevanjem in slovenskim učnim jezikom, — izpraznjenih je sedem deželnih ustanov za prihodnje šolsko leto 1894/95, katero se prične 3. novembra t. l.

Pravico do teh ustanov imajo sinovi kranjskih kmetovalcev in vinogradnikov, ki so vsaj 16 let stari, čvrstega zdravja, lepega vedenja in so z dobrim vspehom dovršili vsaj ljudsko šolo. Prednost imajo taki kmetijski sinovi, od katerih je upati, da se bodo potem na svojem domu s kmetijstvom, vino- in sadje-rejo pečali.

Učenci z ustanovami dobivajo brezplačno hrano, stanovanje in poduk v šoli, obleko si pa morajo sami preskrbovati.

V šolo sprejemajo se tudi:

1. Plačujoči učenci, kateri plačujejo 30 kr na dan za hrano in stanovanje in pa 20 gld. šolnine na leto, in

2. eksternisti, ki zunaj šole stanujejo in plačujejo le šolnino.

Lastnoročno pisane slovenske prošnje, ki morajo biti kolekovane s kolekom 50 kr. se imajo

do 20. septembra 1894

izročiti vodstvu deželne vinarske, sadjarske in poljedeljske šole na Grmu pri Novem Mestu.

Prošnjam priložiti je rojstni list, pričevalo dovršene ljudske ali srednje šole, zdravniško potrdilo o čvrstem telesu in trdnem zdravju in župnijsko pričevalo o lepem vedenju.

Prošnjam za sprejem proti plačilu priložiti je revers ali obvezno pismo starišev, oziroma varuha zaradi vzdrževanja učenca.

Od deželnega odbora kranjskega
v Ljubljani dne 24. avgusta 1894.

Gospodom prodajalcem in pridelovalcem hmelja!

Priporočamo se za posredovanje in komisijonelo prodajo hmelja in zagotavljam najbolj realno in solidno postopanje. — Na vsa vprašanja odgovorimo takoj.

Hugo Eckert & Co.

(130) 5—1

Zatec (Saaz), Češko.

V trgu Središče

na spodnjem Štajerskem, dá podpisani staro in dobro renimirano obrt in sicer, pekarijo, ki edina v trgu obstoji, s prodajo moke in soli in točenjem žganja do najkasneje 15. novembra t. l. na račun. — Prosilci morajo dobro izučeni in z vsemi za pridobitev te obrti potrebnimi dokazi preskrbljeni peki, slovenskega in nemškega jezika večji in oženjeni biti, ter v slučaju pogodbe kavejco položiti.

Tisti, kateri so ednako obrt že kje vodili, imajo prednost! — Ponudbe sprejema in o daljnih pogojih poroča **Jurij Zdravec**, posestnik paromlina v Središču. (135) 3—1

Dva močna učenca ali praktikanta

se sprejmeta takoj v trgovini z manufakturnim blagom **Karol Vaniča** v Celju. (138) 1

Hmeljske žaklje

velike prodaja **Karol Vanič** v Celju po 1 gld. 28 kr. (139) 1

V trgovino z mešanim blagom **Norbert Zanier-ja** v Št. Pavlu v Sav. dolini sprejme se

učenec,

kateri je dovršil 14. leto in ljudsko ali meščansko šolo, z dobrim uspehom. (133) 2—1

Gostilno želim prevzeti ali kupiti v kakem mestu ali trgu na Štajerskem.

Več se zve pri upravnistvu „Domovine“ v Celju. (137) 3—1

Učenec,

trdne postave in poštenih starišev, ki je vsaj 4 razrede ljudske šole z vspehom dovršil in je zmožen slov. in nem. jezika, se takoj vsprejme v prodajalnico z mešanim blagom pri **A. Golob**, v Koprivnici pri Rajhenburgu. (131) 3—1

Naznanilo in priporočilo.

Udano podpisani uljudno naznanjam, da odprem dne 15. septembra t. l. v Mozirji

trgovino specerijskega in manufakturnega blaga.

Moje dosedanje skušnje v prvih enakih trgovinah, potrebni kapital in veselje do podjetja, daje mi upanje, da bodem v vsakem oziru zadostoval zahtevam.

Priporočam se č. duhovščini, gg. učiteljem in slavnemu občinstvu za mnogobrojni obisk in dajem zagotovilo, da bodem stregel vedno z najboljim blagom in po nizkih cenah.

Z velespoštovanjem

Leopold Vukič,

(129) 3—1

trgovec v Mozirji.

Lepa kočija

s štirimi sedeži in stranicami iz stekla se blizo Celja prav po ceni proda. — Lastnik se izve pri upravnistvu „Domovine“ v Celju. (132) 3—1

Moric Rauch

steklar v Celju, Rotovski ulice

priporoča svojo največjo zalogo vsakovrstnih steklenih in porcelanskih posod za gostilne, kavarne in dom, kakor tudi drugih steklenih izdelkov. Zalogo vsakovrstnih najfinjših oljnatih barv. Največjo izber zrcal in podob vseh velikosti v okvirjih in brez njih.

Posebno pa opozarja slav. občinstvo na veliko zalogo vsakovrstnih najnovjših

svetilnic za gostilne

z izredno svetlobno jakostjo, kakor tudi od priprostitih do najkrasnejših namiznih in visečih svetilnic po najnižjih cenah.

Priporoča se tudi za vsakovrstna steklarska dela pri novih stavbah in vsprejema vse v njegovo stroko spadajoče poprave ter jih izvršuje solidno, točno in ceno. (134) 5—1

Zobozdravnik A. Paichel

iz Ljubljane (126) 2—2

dovoli si vljudno naznanjati, da bode

od 1. do 15. septembra t. l.

v Celju hotel „pri volu“ (Koscher)

ordiniral vsaki dan

od 9.—12. ure dopoldne in od 2.—4. ure popoldne.

Dva dijaka

iz boljše hiše vsprejme v hrano in stanovanje narodna obitelj v Celju. — Natančneje izve se pri slav. upravnistvu „Domovine“.

Jakob Heller

posredovalna trgovina za hmelj

v Zatecu (Saaz) na Češkem

v lastni hiši št. 233—234. (ustanov. 1860.)

Ob bližajoči se hmeljevi dobi se priporočam p. n. gospodom pridelovalcem hmelja v Savinjski dolini za posredno prodajo njihovega hmelja na trgu v Zatecu, in smejo biti zagotovljeni najsolidnejše postrežbe. (117) 20—4

„ZACHERLIN“

je najznamenitejše sredstvo proti vsakršnim mrčesom.

Znamenja izredno uplivega „Zacherlina“ so: 1. zapečaten steklenica, 2. ime „Zacherlin“.

Steklenice stanejo: 15, 30, 50 kr. in 1 gld. 2 gld.; štedilec „Zacherlina“ 30 kr.

Celje:

Traun in Stiger
Alojzij Walland
Viktor Wegg
Josip Matič
A. Ferjen
L. Leo Hannak
Milan Hočevar
Friderik Jakovitsch
Ferdinand Pelle
Fran Zanger

Zalec:

Adalbert Globočnik
Fran Granditsch
A. Oizinger
Josip Wagner
Norbert Zanier
Ivan Pauer
Ivan Laurič
Fr. Kav. Petek
Karl Tischler
Fr. Zottl
Simon Herfannik
Jurij Nuscha
Ferdinand Ivanus
A. Schmelz

Trbovlje: Trboveljska bratska zaloga
Antonija Krammer
Fran Pollack
Robert Stenovitz
Hrastnik: Alojzija Bauerheim
Josip Wouk
Planina: Fr. Knific, vdova
Ludovik Schescherko